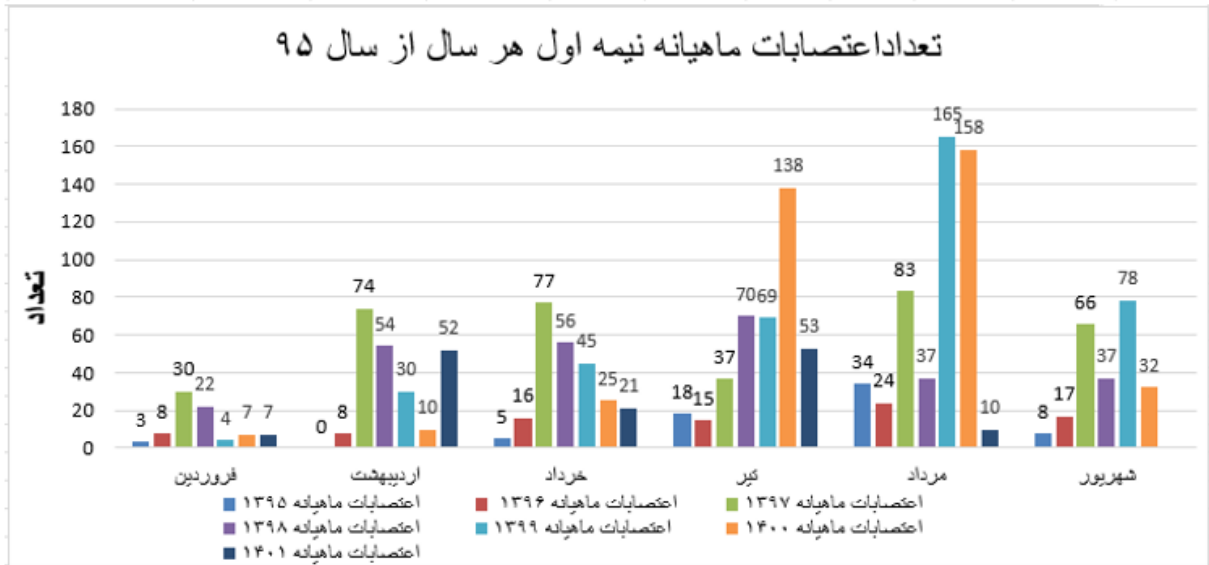
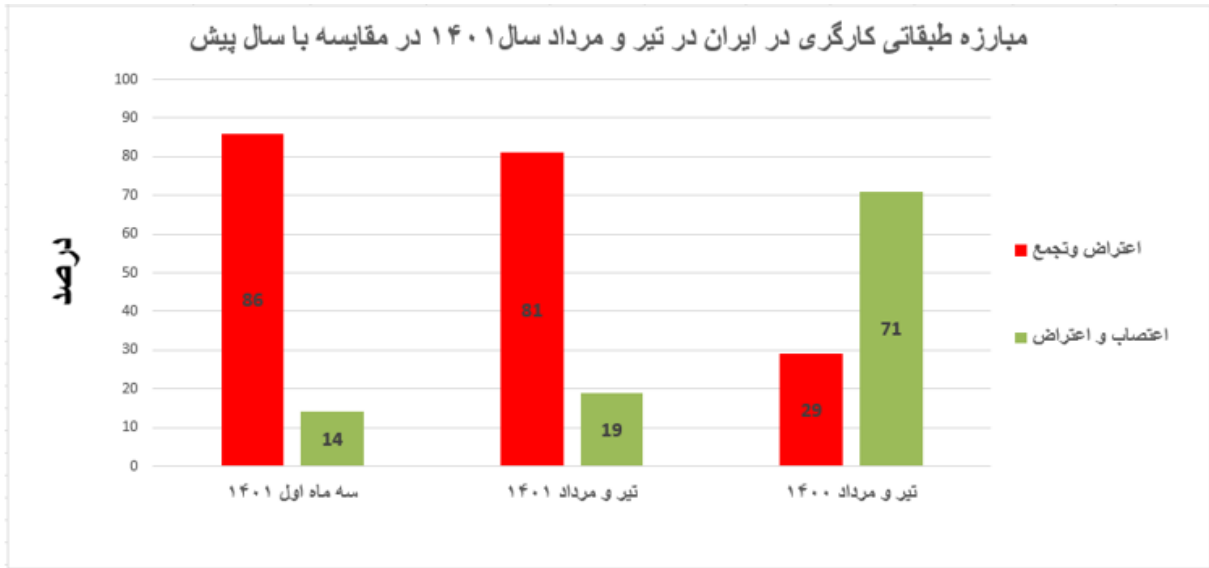

جنبش کارگری ایران در دو ماه تیر و مرداد سال ۱۴۰۱

از ارقام اعتراضات کارگری مرداد امسال چنین بر می آید که دوره های طولانی مالا مال از اعتصاب، اعتراض، شورش، خیزش های بزرگ کارگری در حال به سر رسیدن است. تعداد اعتصابات در این ماه به حداقل خود در ماه های اخیر رسیده است و کل اعتراضات نیز به نصف تعداد همین ماه سال پیش کاهش یافته (۱۰۲ در مقابل ۲۰۱). البته این کاهش فقط محدود به این ماه نیست بلکه روند کاهش اعتراضات از ماه تیر آغاز شد. این در حالی است که افزایش قیمت اقلام مایحتاج روزانه کارگران ارقام نجومی تری را طی می کند، دستمزدها کاهش هر چه بیشتری می یابند و سرمایه داران و دولت سرمایه کاهش سودهای نجومی خود را از این طریق و نیز عدم پرداخت دستمزد های معوقه جبران می کنند. با این حال اعتراضات بخش های بزرگی از کارگران از جمله معلمان، کارگران شهر داری های، ادارات و سازمان های دولتی روند سکوت و خاموشی طی می کنند. اما از آن جا که مبارزه ضد سرمایه داری ملموس ترین، مادی ترین و زمینی ترین عمل اجتماعی است و کارگران به ناچار مجبورند جنگ ضد سرمایه داری، اعمال قدرت علیه دولت سرمایه و ماشین جنگی آن را ادامه دهند و از آن جا که نبرد طبقاتی آن ها علیه سرمایه تعطیل ناپذیر است لذا دیر یا زود شاهد رشد نبرد طبقاتی خواهیم بود. اما می بایست علت ها را جستجو کرد و این از واکاوی اساسی زمین گیری کل جنبش کارگری آغاز می گردد. از زمین گیری جنگ ضد سرمایه داری، عدم اعمال قدرت متحد، سازمان یافته طبقاتی شورایی شروع گردد. البته کاهش اعتراضات و اعتصابات در ماه مرداد امسال محدود به کارگران چند حوزه پیش ریز سرمایه نیست. کارگران پیمانی شرکت های زیر ساخت سازی حوزه های نفت و گاز و پتروشیمی ها در ماه تیر در بیش از بیست کارخانه و موسسه برای افزایش دستمزدها، کاهش شدت کار و افزایش تعداد روز های تعطیلی دست به اعصاب زدند. بعنوان نمونه کارگران داربست بند در چندین شرکت کار را متوقف کردند. خواست کارگران داربست بند ۲۵ میلیون تومان حقوق و تغییر نوبت کاری به بیست روز کار ده روز استراحت بود. اعتراضات کارگران پیمانی حوزه های نفت، گاز و پتروشیمی ها در ماه مرداد به یک دهم ماه قبل نمی رسد. وضع کارگران رسمی نفت و گاز بسیار اسف انگیز و تاسفبار است.

این کارگران که مدت هاست خود را از بدنه طبقه کارگر ایران مجزا می بینند و هیچ گاه و در هیچ موردی نه برای خواست های خود و نه حمایت از اعتراضات دیگر کارگران دست به هیچ عمل کوچکی نزده اند، در اواخر مرداد امسال با اطلاعیه ای از ارجاع به قانون نظم سرمایه می گویند و از «تجمع غیر متمرکز و همزمان در جلوی ساختمان اصلی وزارت نفت و همینطور شهرهای اهواز و عسلویه» دم می زنند!! در واقع این بخش بزرگ کارگران موسسات سرمایه در نفت و گاز و پتروشیمی ها از انحلال خود بعنوان آحاد کارگری و کرنش در مقابل درگاه سرمایه بانگ می زنند و به صراحت اعلام می کنند که هیچگونه خطری برای هیچ نهاد و موسسه سرمایه داری ایجاد نخواهند کرد. حکم گوسفندانی را دارند که فقط خواهان اجرای روند روزانه توزیع نان و آب اند!! می گویند فروشنده نیروی کار بودن تقدیر زندگی ماست و قرار است نظم سرمایه منزلگاه آخر تاریخ بشریت باشد! غافل از این که سرمایه حکم هیولایی را دارد که همین که ناخن دستت را بدهی تمامی وجودت را می بلعد! لذا ما هیچ راه پس رفت نداریم می بایست قدم به جلو بر داریم و این قدم ها بایست متفاوت از گذشته باشد. وارد جنگی با سرمایه شویم که هر لحظه و هر نقطه آن شاهد ظهور سطح بالاتر و بالیده تری از قدرت سازمان یافته شورائی ضد سرمایه داری ما، مبین اعمال این قدرت علیه سرمایه، به عقب راندن طبقه سرمایه دار و دولتش از سنگرهای قدرت، حاکمیت و مقاومت، خارج سازی بخش هر چه عظیم تر حاصل کار ما از چنگال قهر سرمایه داری، دستیابی ما به سطوح عالی تر معاش، رفاه، بهداشت، درمان، بلوغ آگاهی، آزادیها و حقوق واقعی انسانی باشد. هر لحظه این جنگ باید گزارش تاختن در این روند گردد.

ابراهیم پاینده - شهریور ۱۴۰۱